

Той. Но вие казахте Райна Живкова
Хопъ. Тъй ви се е счуло господинъ Живков
Азъ ясно произнасямъ буквата Д., но вие кой знае
какъ...

Той. Добре. добре. Ето ви букета, вземете го
и го занесете по дяволитъ.

Хопъ. Взема букета и си отива.

IX.

Живко Живковъ.

Останалъ самъ, не може да повърва, че се е
освободилъ отъ тоя кошмаръ. И като се попомня,
разтваря врата и вика на жена си.

... Райна... Райна..., знаешъ ли какво недора-
зумение!

Чува се хълцанието й.

Той. Букета билъ за съседката!

(Чува се нейния гласъ):

— Разбра ли, че азъ не съмъ, не съмъ! (Раз-
плаква се още по-силно).

Той (спрълъ се, колебайки се, да влезе и
превие вратъ), Тоя хопъ!.. тоя хопъ!..

Какви тревоги ми създаде на днешния день!

(Обаря глава).

Мълчание.

Отъ къмъ стаята се чуватъ стенанията на
Райна Живкова; а отъ къмъ улицата се чува му-
зика, която свири шими.
